

பொதுமகன்

உருவம் - எ.ஸ். சேஷவாணி

248
C.H.

3675

സമാഗ്രകഥകൾ

SANMARGA KATHAKAL

(STORIES FOR CHILDREN)

BY

MAHAKAVI

K. C. KESAVA PILLAI

First Impression		1908
Second	„	1910
Third	„	1912
Fourth	„	1916
Fifth	„	1920
Sixth	„	November 1956

RIGHTS RESERVED

Published by Kesava Vilasom Book Depot, Paravur.

DISTRIBUTORS

NATIONAL BOOKSTALL

POST BOX 40

KOTTAYAM

0-12-0

സമാഗ്ലകഥകൾ

മഹാകവി

കെ. സി. കേശവപിള്ള

(1868—1913)

നാഷണൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ

കളരികൽ ബസാർ കോട്ടയം

വില 12 ണ.

കെ. സി. കേശവപിള്ളയുടെ

കൃതികൾ

(ബാലസാഹിത്യം)	(പദ്യകൃതികൾ)
സന്മാർഗ്ഗകഥകൾ	„ കവിസമാജയാത്രാശതകം „
	(കഥകളി) കൊല്ലം പ്രദർശനവണ്ണം „
ഹിരണ്യാസുരവധം	„ ശ്രീകാശിയാത്രാ „
ശൂരപത്മാസുരവധം	„ ശാന്തിവിലാസം „
ശ്രീകൃഷ്ണവിജയം	„ ഭാഷാനാരായണീയം „
	(സംഗീതകൃതികൾ) സുഭാഷിതരത്നാകരം „
സ്തവരത്നാവലി	„ ആങ്ഗലസാന്ദ്രാജ്യം „
സംഗീതമഞ്ജരി	„ (തുള്ളൽ പാട്ടുകൾ)
ഈശ്വരസ്തോത്രം	„ മംഗല്യധാരണം „
ഗാനമാലിക	„ പള്ളിക്കെട്ടുവണ്ണം „
അഭിനയഗാനമാലിക	„ (നാടകം)
സംഗീതമാലിക	„ രാഘവമാധവം „
	(പദ്യകൃതികൾ) ലക്ഷ്മീകല്യാണം „
പാർവ്വതിസ്വയംവരം	സദാരാമ „
അമ്മാനപ്പാട്ട്	„ വിക്രമോർവ്വശീയം „
ഭഗിണീസ്വയംവരം	കേശവീയം (മഹാകാവ്യം)
കമ്പടികളിപ്പാട്ട്	„ (ഖണ്ഡകാവ്യം)
വൃകാസുരവധം	ആസന്നമരണചിന്താ
വഞ്ചിപ്പാട്ട്	„ ശതകം „
സുരതവിധി പാന	„ ഷഷ്ടിപുത്തിഷഷ്ടി „
നാരായണനാമമാഹാത്മ്യം	മാനസോല്ലാസം „
കിളിപ്പാട്ട്	„ സാഹിത്യവിലാസം „
രംസശ്രീധ	„ (നിരൂപണം)
ഈഞ്ഞോൽപ്പാട്ട്	„ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസുഖാദം „

വിഷയാനുക്രമനിക

1. സൂത്രം
2. മഴയും വെയിലും
3. മഴവില്ലി
4. മഴ
5. കൊടുമാറും ഇടിയും
6. ഗന്ധവന്മാർ
7. മാറെറാലി
8. ഉറപ്പ്
9. മാഷ
10. വിശേഷപ്പെട്ട സസ്യം
11. മത്തങ്ങയും ആചിൻപഴവും
12. മുതിരയും ചീനിക്കിഴങ്ങും
13. ആടുകൾ
14. അപ്പവും വെള്ളവും
15. പുളിപ്പറി
16. ലാടത്തിന്റെ ആണി
17. കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കർ
18. രാമനും കൃഷ്ണനും
19. തേക്കും ആറുവഞ്ഞിയും
20. വൃദ്ധനായ ഭടൻ

21. മാധവൻ
22. വഴിയാത്രക്കാരൻ
23. ചെറിയ പട്ടി
24. മോഷ്ടിക്കപ്പെട്ട കാള
25. ക്രിമിനലുകാരൻ
26. ഗംഗാധരൻ

സന്മാർഗ്ഗകഥകൾ

പാഠം 1

സൂര്യൻ

ലക്ഷ്മി എന്ന സ്ത്രീ ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം തന്റെ രണ്ടു കുട്ടികളോടുകൂടി അടുക്കലുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രത്തിൽ തൊഴാൻ പോയിട്ടു മടങ്ങി വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ വീട്ടിന്റെ കിഴക്കേത്തളത്തിൽ വിളക്കു കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതുകണ്ട് രാഘവൻ വളരെ ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—“വീട്ടിൽ നിശ്ചയമായും ആരും ഇല്ല. പിന്നെ ആരാണീ വിളക്കു കത്തിച്ചത്?” ഇതുകേട്ട് ചെല്ലമ്മ പറഞ്ഞു:—“അതു ചോദിക്കാനാണോ? അച്ഛനല്ലാതെ പിന്നെയാരാണു വിളക്കു കത്തിക്കാൻ? സംശയമില്ല. അദ്ദേഹം പട്ടണത്തിൽനിന്നു നേരത്തെ വന്നിരിക്കണം.” ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കുട്ടികൾ പെട്ടെന്നു മുറിക്കകത്തു കയറി നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ അച്ഛനെ കണ്ട് വളരെ സന്തോഷിച്ചു.

പിറേറ്റിവിസം അച്ഛനമ്മമാരും കുട്ടികളുംകൂടി അവരുടെ പൂന്തോട്ടത്തിലുള്ള ചെടികളെ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു; സൂര്യൻ വളരെ തേജസ്സോടുകൂടി ആകാശ

ത്തിൽ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു:—“കുട്ടികളേ! ഇന്നലെ നമ്മുടെ തളത്തിൽ ഇരുന്ന വിളക്കു കത്തിച്ചതു ഞാനാണെന്ന് നിങ്ങൾ ഉടനേതന്നെ ഉൾക്കൊള്ളുക. എന്നാൽ നമ്മുടെ മേൽ ഭാഗത്തു് ആകാശത്തിൽ വളരെ അഴകോടും തേജസ്സോടും കൂടി പ്രകാശിക്കുന്ന ആ വിളക്കിനെ—നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട സൂര്യനെ—നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലയോ? ആ വിളക്കു കത്തിച്ചിരിക്കുന്നത് ആരാണെന്നുകൂടി നിങ്ങൾ ആലോചിക്കേണ്ടതല്ലയോ?”

ചെല്ലമ്മ:—ഓ! നിശ്ചയമായി ആലോചിക്കണം. ആ വിളക്കു കത്തിച്ചിരിക്കുന്നത് ദയാലുവായ ഈശ്വരനാണ്. ചെറിയ വിളക്കിന് ഒരാൾ കത്തിക്കാതെ തനിയെ പ്രകാശിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ വലിയ വിളക്കിനെ കത്തിക്കുന്നതിനും ഒരുവൻ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

രാഘവൻ:— (സന്തോഷത്തോടുകൂടി) ശരിതന്നെ; ഈശ്വരനാണ് എല്ലാ വസ്തുക്കളേയും സൃഷ്ടിച്ചത്. സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, നക്ഷത്രങ്ങൾ, മരങ്ങൾ, പൂക്കൾ, പുല്ലുകൾ എന്നു വേണ്ടാ നാം നമ്മുടെ ചുറ്റും കാണുന്ന എല്ലാ പദാർത്ഥങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാകുന്നു. അങ്ങനെയല്ലേ അച്ഛാ!

അച്ഛൻ:—അതെ.

ദ്വോവം സൂര്യാദിതേജസ്സം
 ഭൂവമെന്നല്ല സൂര്യം
 ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്താ-
 ലേവമുണ്ടായി നിണ്ണയം.

മഴയും വെയിലും

വർഷകാലത്തിൽ സൂര്യരശ്മി തീരെ പ്രകാശിക്കാതെ ഇരുളടഞ്ഞു് ഇടവിടാതെ മഴപെയ്യുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ദിവസം അപ്പക്കുട്ടൻ എന്ന കട്ടി അമ്മയോടു് ഉപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—“അമ്മേ! മഴയുടെ ശല്യം വളരെ കലശലായിരിക്കുന്നുവല്ലോ. ഇപ്പോൾ നല്ല ഉച്ചസമയമാണെങ്കിലും നേരം വൈകി സന്ധ്യയായതുപോലെ ഇരുട്ടായിരിക്കുന്നു. മുററുത്ത ജൂട്ട് ഇറങ്ങാൻ പാടില്ല. തണുപ്പു വളരെ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മളെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിനായി ഈശ്വരൻ ഇങ്ങനെ മഴ പെയ്യിക്കുന്നത് എന്തിനാണു്? അദ്ദേഹം വലിയ ദയാലുവാണെന്നല്ലേ അമ്മ എന്തോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്? സൂര്യൻ എന്നും പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു.”

അമ്മ പറഞ്ഞു:—ഏതൊരു കാര്യവും നല്ലവണ്ണം ആലോചിക്കാതെ പെട്ടെന്നു രീതിമാനിച്ചുകഴിയരുതെന്നു ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ ഇതിന്നു മറുപടി ഞാൻ സാവധാനമായി ആലോചിച്ചു നിനക്കു പറഞ്ഞുതരാം. ഇപ്പോൾ നീ ഒന്നും തീർച്ചയാക്കേണ്ട.

കരോനാൾ കഴിഞ്ഞു മഴ തീർന്നു. ആകാശം നിമ്നലമായി. സൂര്യൻ പ്രകാശിച്ചുതുടങ്ങി. വെയിലിന്റെ മുഴു് ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചാലും തുടങ്ങി. അപ്പോഴത്തെ വേനപ്പൂക്കളാലും കറെ ദീർഘമായി നിലനിന്നു. വൃക്ഷങ്ങളും ചെടികളും ഉണങ്ങിത്തുടങ്ങി. കളങ്ങളും കിണറുകളും വററി വെള്ളം ഇല്ലാതായി. നദികളിൽ വളരെ ചുരുക്കമായി ഉണ്ടായി

രുന്ന വെള്ളം മചിനമായിത്തുടങ്ങി. ചുടിന്റെ ആംഗിക്ര
 ത്താൽ മനുഷ്യർ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു. കുളിക്കുന്നതിനും
 കുടിക്കുന്നതിനും വെള്ളം വളരെ ദുർല്ലഭമായി. ഇങ്ങനെ
 വേനൽ അതികഠിനമായിത്തീർന്നപ്പോൾ ഒരു ദിവസം
 അമ്മ മകനെ വിളിച്ചു ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:—“എന്താ
 അപ്പക്കുട്ടൻ ‘സൂര്യൻ എന്നും പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നെ
 കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു’ എന്നു നീ മുമ്പാരിടൽ
 എന്നോടു പറഞ്ഞില്ലേ? ഇപ്പോൾ നിനക്ക് എന്തു
 തോന്നുന്നു?”

അപ്പക്കുട്ടൻ:—ഇപ്പോൾ എനിക്കു മറിച്ചാണ് തോ
 ന്നുന്നത്.

അമ്മ:—ശരി! അങ്ങനെ പറയൂ. നമുക്കു മഴയും
 വെയിലും ഒരുപോലെ ആവശ്യമാണ്. എല്ലായ്പ്പോഴും വെ
 യിൽമാത്രം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു നന്നല്ല. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക്
 മഴയും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇതുപോലെ സന്തോഷവും
 വ്യസനവും ഇടകലർന്ന് നമ്മളിൽ ഉത്ഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പ
 ണം. എങ്കിലേ നമുക്കു നല്ലവരായിരിപ്പാൻ കഴിയൂ. ഇതെ
 ല്ലാം വേണ്ടവണ്ണം കരുതിയാണ് ഇരുപരൻ ഇപ്രകാരം
 ലോകത്തെ ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

മഴയും വേനലുമതുപോ-

ലഴലും സന്തോഷവും നമുക്കീശൻ

അരുളിടുന്നതു നന്മകൾ

വരുവാനത്രേ; മറിച്ചു കരുതൊല്ലാ.

മഴവില്ല്

ഒരു ഭയങ്കരമായ കൊടുങ്കാറ്റു കഴിഞ്ഞശേഷം ആകാശത്തിൽ മനോഹരമായ ഒരു മഴവില്ല് കാണപ്പെട്ടു. ബാലനായ മാധവൻകുട്ടി കിളിവാതലിൽകൂടി അതുകണ്ടു് വളരെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു് ഇപ്രകാരം ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞു: “ഇത്ര വിശേഷപ്പെട്ട നിറങ്ങൾ ഇതേവരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ആ തോട്ടിന്റെ അടുക്കൽ നില്ക്കുന്ന ആചിന്റെ അരികിൽകൂടി അവ മേഘങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു് ഭൂമിയിലേക്കു വന്നെത്തിയിരിക്കുന്നു. ആചിന്റെ ചെറിയ ഇലകളിൽ അഴുകളള ആ ചായങ്ങൾ നിറത്തു് തുള്ളിതുള്ളിയായി വീഴുന്നു. ഞാൻ ഓടിച്ചെന്ന് ആ ചായങ്ങൾ എല്ലാം എടുത്തു് എന്റെ ചായപ്പെട്ടിയിൽ നിറച്ചു സൂക്ഷിക്കും.”

അവൻ കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ ചായപ്പെട്ടിലും എടുത്തുകൊണ്ടു് ബലപ്പെട്ടു് ഓടി ആചിന്റെ ചുവട്ടിൽചെന്നു. അപ്പോഴത്രെ അവൻ കാര്യം മനസ്സിലായതു്. അവൻ മഴനനത്തുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു. അവന്റെ ചായമോ നിറമോ ഒന്നും കാണുന്നില്ല. നനത്തും സമുദ്രത്തും സാധുവായ കുട്ടി മടങ്ങിവന്നു് തന്റെ ഇച്ഛാഭംഗത്തെപ്പറ്റി അച്ഛനോടു പറഞ്ഞു.

അച്ഛൻ അതുകേട്ടു മനോഹരത്തോടുകൂടി മറുപടി പറഞ്ഞു:—“ഇത്ര നിറങ്ങൾ ഒരു ചെട്ടിയിലും എടുക്കത്തക്കവയല്ല. ഇവ സൂര്യന്റെ പ്രകാശം തടുമ്പോൾ വളരെ അഴകിൽ ചായമിട്ടപോലെ തോന്നുന്ന വെറും മഴത്തുള്ളികളാകുന്നു. എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടി! ലോകത്തിൽ

കാണപ്പെടുന്ന ആഡംബരങ്ങൾ മിക്കവാറും ഇപ്രകാരം തന്നെ. അവ നമുക്ക് ആദ്യം വളരെ കാര്യമായി തോന്നുമെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ വെറും പകിട്ടുകളാകുന്നു.

വെളിക്കു കണ്ടിടം മോടി
വിശ്വസിക്കുന്ന പുരുഷൻ
ചതിക്കപ്പെടുമെന്നല്ല
പശ്ചാത്താപവുമായിട്ടും

പാഠം 4

മഴ

ഒരുദിവസം വൈകുന്നേരം ഒരു കച്ചവടക്കാരൻ വലിയ മടിശ്ശീല നിറച്ച് രൂപാ വാരിക്കെട്ടി ഒരു പ്ലാക്കി കഴുത്തിൽ ഇട്ടുകൊണ്ട് ഒരു കുതിരപ്പുറത്തു കയറി പീടികയിൽനിന്നു വീട്ടിലേക്കു പോകുകയായിരുന്നു. അയാൾ കുറേദൂരം ചെന്നപ്പോൾ ഒരു വലിയ മഴപെയ്തു. അയാൾ കൈയിൽ കൂട ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ സാധുനന്ദപ്പൻ വളരെ നനഞ്ഞു ബുദ്ധിമുട്ടി ഇങ്ങനെ തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു. “ഈശ്വരൻ കരുണാകരനാണെന്നു പറയുന്നു. പിന്നെ എന്താണ് ഇപ്പോൾ ഈ വലുതായ മഴ പെയ്യിച്ചത്? ഞാൻ വീട്ടിൽ എത്തിയതിന്റെ ശേഷം മഴ പെയ്താൽ പോരായിരുന്നോ? ഇത് എനിക്ക് എത്ര ഉപദ്രവമായിരിക്കുന്നു! എന്നെ ഇങ്ങനെ കഷ്ടപ്പെടുത്തിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന് എന്താണൊരു ലാഭമുള്ളത്? അദ്ദേഹത്തിനു തീരെ കരുണതന്നെയില്ല.”

അയാൾക്കു വീട്ടിൽ എത്തുന്നതിനു് ഒരു വലിയ കാടു കടക്കേണ്ടിയിരുന്നു. കാട്ടിൽ ഘൃത്തിയപ്പോൾ അയാൾ ഒരു കള്ളനെ കണ്ടു് വളരെ ഭയപ്പെട്ടു. കള്ളൻ അയാളുടെനേരെ തോക്കുയർത്തി വെടിവയ്ക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. അയാൾക്കു രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു യാതൊരു കഴിവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അപ്രതീക്ഷിതമായി ഉണ്ടായ മരണിമിത്തം അവന്റെ വെടിമരുന്നു തീരെ തണുത്തുപോയിരുന്നതിനാൽ അവനു പെട്ടെന്നു വെടിവയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കച്ചവടക്കാരൻ അതിവേഗത്തിൽ കുതിരയെ ഓടിച്ചു് ആ ആചത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

കാടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു:-“ഞാൻ എത്ര മടയനാണ്! മഴ പെയ്തതു് ഇരുശ്ചരന്റെ അനുഗ്രഹമാണെന്നു സമാധാനപ്പെടാതെ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ഭുഷിച്ചുപോയല്ലോ. ആകാശം നിർമ്മലമായിരിക്കയും, വായു ചൂടുള്ളതായിരിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു എങ്കിൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾ എന്റെ രക്തധാരയിൽ മരിച്ചുകിടക്കയും എന്റെ കുട്ടികളും ഭാര്യയും ഞാൻ തിരിച്ചുചെല്ലുമെന്നു വെറുതെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഞാൻ ഉപദ്രവമായി കരുതിയ മഴതന്നെയാണു് എന്റെ ജീവനെയും ധനത്തെയും രക്ഷിച്ചതു്.”

പലപ്പോഴും നാമീശന്റെ
ചേഷ്ട തെറ്റിദ്ധരിക്കിലും
നമുക്കുനന്മയ്ക്കായ്ത്തന്നെ-
യവൻചെയ്തതു സർവ്വം.

ദിവാകാശം ഇടിയും

ഒരു നഗരത്തിൽ പാർത്തിരുന്ന രാമൻ എന്ന ഒരു ചെറിയ കുട്ടി ഒരു ദിവസം തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു മൂന്നു നാഴിക ദൂരെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന തന്റെ വലിയച്ഛനെ കണ്ടിട്ടു തിരിച്ചുവരികയായിരുന്നു. അവൻ കുറേ ദൂരം നടന്നപ്പോൾ ഒരു കഠിനമായ കൊടുങ്കാറ്റും മഴയും ആരംഭിച്ചു. അതോടുകൂടി ഇടിയും കേട്ടുതുടങ്ങി. രാമൻ വല്ലാതെ ഭയപ്പെട്ടു വഴിയരികേയുള്ള ഒരു വലിയ ആൽമരത്തിന്റെ വേട്ടിൽ കയറി ഇരുന്നു. മിന്നൽ പലപ്പോഴും ഉയർന്നു വൃക്ഷങ്ങളെ ആക്രമിക്കുമ്പോൾ അവൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. “രാമാ! രാമാ! വരൂ; വേഗം വെളിയിൽ വരൂ” എന്നു ബലപ്പെട്ടു ആരോ വിളിക്കുന്നതു് അവൻ കേട്ടു. ഉടനെ അവൻ അവിടെ നിന്നുവെളിയിൽ ഇറങ്ങി; ഒരു നിമിഷത്തിനിടയിൽ മിന്നൽ ആ വൃക്ഷത്തിൽ അടിച്ചു. അതേ സമയത്തിൽ അതിഭയങ്കരമായ ഒരു ഇടിയും വെട്ടി. ഭയം കൊണ്ടു സ്തബ്ധനായ കുട്ടി നിന്നിരുന്ന തറ ആകപ്പാടെ ഒന്നു വിറച്ചു. തീയുടെ നടുക്കാണ് താൻ നില്ക്കുന്നതെന്ന് അവനു തോന്നി. ഏതായാലും അവൻ ആപത്തൊന്നും പററിയില്ല. അവൻ കൈയടയ്ത്തിക്കൊണ്ടു മേല്പോട്ടുനോക്കി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:- “ദൈവമേ! ആ വാക്ക് അവിടുത്തെതാണ്. അവിടുന്ന് എന്നെ രക്ഷിച്ചു. ഞാൻ അവിടുത്തെ വണങ്ങുന്നു.” ഉടനെ വീണ്ടും “രാമാ! രാമാ! നീ ഞാൻ വിളിക്കുന്നതു കേൾക്കുന്നില്ലയോ?” എന്ന് ആരോ

വിളിച്ചു ചോദിക്കുന്നത് കേട്ടു. അവൻ ആ ശബ്ദം കേട്ടു ദിക്കിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു സ്ത്രീ അവിടെ നില്ക്കുന്നത് കണ്ടു. “ഞാൻ ഇതാ! ഇവിടെ നില്ക്കുന്നു; നിങ്ങൾ എന്നെ എന്തിനാണു വിളിച്ചത്?” എന്നു ചോദിച്ചു. ആ സ്ത്രീ മറുപടി പറഞ്ഞു:-“ഞാൻ വിളിച്ചതു നിന്നെയല്ല, എന്റെ മകൻ രാമനെയെയാണ്. അവൻ പശുക്കളെ നോക്കാനായി ആ കുറിക്കാട്ടിലേക്കു പോയിരിക്കുന്നു. ഇടിക്കേട്ട് വേടിച്ച് അവൻ അവിടെ വല്ലെടത്തും കയറിയിരിക്കുകയായിരിക്കും; അതാ നോക്കു അവൻ വരുന്നു.”

രാമൻ:-നിങ്ങളുടെ വിളി ഈശ്വരന്റെ വിളിയെന്നത്രേ ഞാൻ വിചാരിച്ചത്.

സ്ത്രീ:-എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടി! ഈ കാര്യത്തിനു നീ അദ്ദേഹത്തെ സ്തുതിക്കണം. ആ വാക്ക് നിശ്ചയമായി ഒരു പാവപ്പെട്ട സ്ത്രീയുടെ മുഖത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ടതുതന്നെ. എന്നാൽ എന്നെക്കൊണ്ട് അങ്ങനെ വിളിച്ചിട്ടത് ഈശ്വരനാകുന്നു. ഈ വലുതായ ആചത്തിൽനിന്നു നിന്നെ രക്ഷിച്ചത് അദ്ദേഹംതന്നെ.

രാമൻ:-(കണ്ണിൽ കണ്ണീർ നിറച്ചുകൊണ്ട്) എന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി ഈശ്വരൻ നിങ്ങളുടെ വാക്കിനെ ഉപയോഗിച്ചതാണ്. വിളിച്ചത് നിങ്ങൾ തന്നെയാണെങ്കിലും ആ സഹായം എനിക്കു ലഭിച്ചത് ഈശ്വരനിൽ നിന്നാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ,

യാദ്രമികങ്ങളായ്:ടാ
 സഹായങ്ങളൊരിടപ്പും;
 നമുക്കായുപ നൽകുന്നു
 സദയം സകലേശ്വരൻ.

ഗന്ധർവന്മാർ

ഒരിക്കൽ ഭൂമിയിലുള്ള അത്ഭുതവസ്തുക്കളെ കണ്ടുരസി
 ക്കുന്നതിനായി മൂന്നു ഗന്ധർവന്മാർ വിമാനത്തിൽ കയറി ആ
 കാശമാഗ്ഗേണ പുറപ്പെട്ടു. പർവ്വതങ്ങൾ, വനങ്ങൾ, നദികൾ
 മുതലായവ കണ്ടുകൊണ്ട് അവർ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഒരു
 കൂട്ടത്തിന്റെ കരയിൽ സുപ്തനാൽ ഗ്രസിക്കപ്പെട്ട ഒരു
 തവള കരയുന്നതു കേട്ടു. അപ്പോൾ അവരിൽ ഒരുവൻ
 “ഹേ, സുപ്തമെ! തവളയെ വിടണേ—വിടണേ—” എന്ന്
 വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. ഉടൻതന്നെ സുപ്തത്തിന്റെ ആചാര
 ഞ്ഞെ തടുക്കുകയാൽ സുകൃതം ക്ഷയിച്ച് ആ ഗന്ധർവൻ
 വിമാനത്തിൽനിന്നും ഭൂമിയിൽ വീണു. അതുകണ്ട് വിമാ
 നത്തിൽ ഇരുന്ന രണ്ടാമൻ, “അല്ലയോ പന്നഗമേ! തവള
 യെ വിടരുതേ” എന്ന് പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ തവളയെ കൊല്ല
 ന്നതിനു സുപ്തത്തെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ പാപിയായി
 തീർന്ന അവനും ഭൂമിയിൽ വീണു. മൂന്നാമനാകട്ടെ തവള
 യെ വിടുന്നതോ വിടാതിരിക്കുന്നതോ ഏതാണു വേണ്ട
 തെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നത് എടുപ്പമല്ലെന്നു വിചാരിച്ച്
 ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അതിനാൽ ആ പത്തൊന്നും കൂടാതെ
 അവൻ ധോകയും ചെയ്തു.

ഈശ്വരന്റെ വിലാസങ്ങൾ—
 ഉമി കാണാമനേകയാ!
 അവററിൻ ഗുണദോഷങ്ങൾ
 സഹസാ നിശ്ചയിക്കൊലാ.

മാറ്റൊലി

പത്മനാഭൻ എന്ന കട്ടി ഒരുദിവസം തന്റെ വീട്ടിനു സമീപമുള്ള വയലിന്റെ അരികിൽ കൂടി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു കൂട്ടം കിളികൾ പറന്നുവന്ന് വയലിൽ ഇറങ്ങുന്നതുകണ്ട് അവയെ തുരത്തുന്നതിനായി 'ഹോ ഹോ' എന്ന് ഉറക്കെ ശബ്ദിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അടുത്തുള്ള കാട്ടിൽനിന്ന് അതുപോലെ 'ഹോ ഹോ' എന്നൊരു ശബ്ദം കേട്ടു. അവൻ വിസ്മയത്തോടുകൂടി 'നീ ആരാണു്?' എന്നു വിളിച്ചു ചോദിച്ചു. ഉടനെ കാട്ടിൽനിന്നും 'നീ ആരാണു്' എന്ന ശബ്ദം അവൻ കേട്ടു. വീണ്ടും അവൻ 'നീയൊരു മടയനായ കുട്ടിയാണു്' എന്ന് പറഞ്ഞു. അതേ മാതിരിയിൽതന്നെ മറുപടിയും അവൻ കേട്ടു. പത്മനാഭനു വളരെ കോപം ഉണ്ടായി. അവൻ കാട്ടിലേക്കു നോക്കി തുടർച്ചയായി ശകാരിച്ചുതുടങ്ങി. ആ ശകാരങ്ങൾ എല്ലാം അതുപോലെതന്നെ അവനും കേട്ടു. 'ആരാണു് ഇങ്ങനെ എന്നെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നതു്? എന്നെപ്പോലെയുള്ള ഒരു കുട്ടിതന്നെ ആയിരിക്കണം, സംശയമില്ല; അവനോടു് ഇതിനു പകരം ചോദിക്കണം.' എന്നു വിചാരിച്ചു് പത്മനാഭൻ കാടു മുഴുവൻ നടന്ന് അന്വേഷിച്ചു. ആരേയും കണ്ടില്ല. ഒടുവിൽ അവൻ ഇല്ലാതാകത്തോടുകൂടി വീട്ടിൽ ചെന്നു്, 'ഒരു മയ്യാടകെട്ട ചെറുക്കൻ കാട്ടിൽ ഒളിച്ചിരുന്നുവെന്നു് എന്നെ ശകാരിക്കുന്നു; ഞാൻ അന്വേഷിച്ചതിൽ അവനെ ഒരിടത്തും കാണുന്നില്ല.' എന്ന് തന്റെ അച്ഛനോടു് ആവലാതിപറഞ്ഞു. അച്ഛൻ ഇതുകേട്ടു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:

“കുഞ്ഞേ! ഇക്കാർച്ചത്തിൽ നീ തന്നെയാണു കുററക്കാ
 രൻ. നീ കേട്ടതു നീ പറഞ്ഞ വാക്കുകളുടെ മാറ്റൊലിയ
 ല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. നീ കാട്ടിലേക്കു നോക്കി നല്ലവാക്കു
 പറഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ നിനക്കും നല്ല വാക്കുകൾതന്നെ
 കേൾക്കാമായിരുന്നു. നമുക്കു സാധാരണമായി ലോകയാത്ര
 യിൽ സാഭവിക്കുന്നതും ഇപ്രകാരംതന്നെ. നമ്മുടെ നേരെ
 അന്യന്മാർ പെരുമാറുന്നത് മിടുവൊരും നാം അവരോടു
 പെരുമാറുന്നതിന്റെ മാറ്റൊലിതന്നെ ആകുന്നു. നാം
 മറ്റുള്ളവരോടു സ്നേഹം കാണിക്കണം. എന്നാൽ അതിനു
 പകരം അവർ നമ്മോടും സ്നേഹം കാണിക്കും. നാം അവ
 രോടു സ്നേഹമില്ലാതെയോ വെറുപ്പോടുകൂടിയോ മർദ്ദാഭാ
 രഹിതമായോ ഇരുന്നാൽ നമുക്കു യാതൊരു നന്മയും
 ഉണ്ടാകയില്ല.”

നന്മയോ തിന്മയോ നമ്മ-
 ഉന്യന്മാരോടു ചെയ്തത്
 നമുക്കും ഭേദമില്ലാതെ
 തിരിയെക്കിട്ടുമോക്കണം.

പാഠം 8
ഉറവ്

നല്ല വെയിലുള്ള ഒരു ദിവസം ഉച്ചനേരത്ത് കിട്ടി
 എന്ന കുട്ടി ഒരു കുന്നിന്റെ അരുകിലുള്ള കൃഷി നോക്കു
 ന്നതിനായി പോയിരുന്നു. അവൻ കൃഷിസ്ഥലത്തു ചെന്നു
 നോക്കിയപ്പോൾ ഏതാനും കന്നുകാലികൾ കയറി വിളവു
 തിന്നുന്നതു കണ്ടു്, ഉടൻതന്നെ അവയെ എല്ലാം പിരട്ടി
 വളരെ ദൂരത്തിൽ ഓടിച്ചു. ഇതുനിമിത്തം അവന്റെ

ദേഹം അധികം ചൂടുചിടിക്കയും വിയർപ്പുംവെക്കും. ദാഹം ഭയപ്പെട്ടുപോയിത്തീർന്നു. അപ്പോൾ അവിടെ ഒരു മരത്തിന്റെ തണലിൽ ഒരു പാറയുടെ അരികിൽ നിന്നു വെള്ളിക്കമ്പി കൾപോലെ മേല്പോട്ടു കത്തിച്ചു പൊങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഉറവു അവൻ കണ്ടു. ദേഹം വളരെ വിയർപ്പു ചൂടു പിടിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു തണുത്ത പച്ചവെള്ളം കുടിക്കണമെന്നു പലപ്പോഴും അവൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ അവിവേകത്താൽ ആ വിലക്ക് വകവെക്കാതെ, തന്റെ ആഗ്രഹം മാത്രം നോക്കി, അവൻ മഞ്ഞുകട്ടി പോലെ തണുത്തിരിക്കുന്ന ആ ഉറവിലെ വെള്ളം ധാരാളം കുടിച്ചു. ഉടനെ അവൻ മുർച്ഛിച്ചു നിലത്തുവീണു; സ്വപ്ന നേരം കഴിഞ്ഞു ബോധമുണ്ടായി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. വീട്ടിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവൻ കഠിനമായ ജ്വരം ഉണ്ടായിരുന്നു. ദീനക്കിടക്കയിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് അവൻ ഇപ്രകാരം വിലചിട്ടു:—“കഷ്ടം! ആ ഉറവിലെ വെള്ളം ഇത്ര ഭക്ഷിച്ചതാണെന്നു ആർക്കുതോന്നും?” ഇതുകേട്ടു അവന്റെ അമ്മ പറഞ്ഞു:—“നിന്റെ ദീനത്തിന് കാരണം ശുദ്ധമായ ആ ഉറവല്ല, നിന്റെ അത്യാഗ്രഹവും ക്ഷമയില്ലായ്മയുമാണ്. ദേഹം അധികമായി ചൂടു പിടിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു തണുത്ത പച്ചവെള്ളം കുടിക്കണമെന്നു ഞാൻ പലപ്പോഴും നിന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ലെ? ആ വൃക്ഷത്തിന്റെ തണലിൽ കുറേനേരം ഇരുന്ന് ചൂടും വിയർപ്പും ഒന്നടങ്ങിയതിന്റെ ശേഷം വെള്ളം കുടിക്കാൻ നിനക്കു ക്ഷമ തോന്നിയില്ലല്ലോ.”

തലക്കാലമുള്ള സൗഖ്യത്തെ
 ക്ഷേവലം കരുതീടൊലാ;
 പില്ലാലമുള്ളവാകുന്ന
 ഫലവും കരുതീടണം.

മാങ്ങ

ജാനകിയമ്മ ഒരു ദിവസം തന്റെ നാലു മക്കളോടു കൂടി മാതാവിനെ കാണാനായി അവർ താമസിക്കുന്ന ഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു. മകളേയും അവളുടെ മക്കളേയും കണ്ടപ്പോൾ വൃദ്ധയ്ക്കു വളരെ സന്തോഷം ഉണ്ടായി. ഉടനെ അവർ മുറിക്കുകത്തുപോയി ഒന്നാംതരം നാലു മാമ്പഴം എടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന് മേശപ്പുറത്തുവെച്ചിട്ട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—“ഇതു വളരെ വിശേഷപ്പെട്ട മാമ്പഴമാണ്; ഇതിൽ ഈ നാലെണ്ണം ഒഴികെ ശേഷമെല്ലാം ചെലവായിപ്പോയി. കുട്ടികളേ! കാണട്ടെ നിങ്ങളുടെ മിടുക്ക്, നിങ്ങൾ അമ്മയും മക്കളുംകൂടി അഞ്ചാൾ ഉണ്ട്. നാലു മാമ്പഴവും ഉണ്ട്. ഇതിനെ മുറിക്കാതെ പങ്കുവെയ്ക്കണം.

അഞ്ചുപേക്കായി നാലു മാമ്പഴം മുറിക്കാതെ പകർന്നുതരണമെന്നയാണെന്നു മുത്ത കുട്ടികൾ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുമ്പോഴേക്കു എല്ലാവരിലും ഇളയ കുട്ടിയായ തങ്കമ്മ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—“ഞാൻ പങ്കുവെയ്ക്കാം. പക്ഷേ എനിക്ക് ഒരപേക്ഷ മാത്രമേയുള്ളൂ. അതിന് അമ്മമ്മ അനുവദിക്കണം. ആളുകളേയും മാമ്പഴത്തേയും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് സംഖ്യ ശരിയാക്കുന്നതിനു സമ്മതിച്ചാൽ മതി.” “അങ്ങനെ ചെയ്യാം. വിരോധമില്ല”, എന്ന് വൃദ്ധ സമ്മതിച്ചു. അതുകേട്ടു സന്തോഷത്തോടുകൂടി തങ്കമ്മ പറഞ്ഞു:—“ഞാനും ജ്യേഷ്ഠത്തിയും ഒരു മാമ്പഴവും കൂടി മൂന്ന്. എന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ രണ്ടുപേരും ഒരു മാമ്പഴവും കൂടി മൂന്ന്, ശേഷമുള്ള രണ്ടു മാമ്പഴവും അമ്മയുംകൂടി മൂന്ന്. ഇപ്പോൾ ശരിയാ

യില്ലേ?” കുട്ടികൾ മൂന്നുപേരും ഇതുകേട്ടു സന്തോഷിച്ചു. എന്നാൽ സന്തോഷംകൊണ്ടു പരവശയായ മാതാവ് കുട്ടികളിൽ ഓരോരുത്തരും ഓരോ മാമ്പഴം എടുത്തുകൊള്ളണമെന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചു. വൃദ്ധയാകട്ടെ ഒരു നല്ല ചിത്രപ്പുസ്തകം എടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന് തങ്കമയ്യൂർ കൊടുത്തിട്ട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—“തങ്കമയ്യൂടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം വളരെ ശ്ലാഘനീയമാണ്. എന്നാൽ അവളുടെ സ്നേഹഗുണമത്രെ അതിലും ശ്ലാഘനീയമായിരിക്കുന്നത്. അതിന് ഈ പുസ്തകം സമ്മാനമായിരിക്കട്ടെ.”

ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യമത്യന്തം
 ശ്ലാഘ്യമാണില്ല സംശയം
 എന്നാലുമതിനുംമീതെ
 നിന്നീടും സ്നേഹമാം ഗുണം.

പാഠം 10

വിശേഷപ്പെട്ട സന്ധ്യ

ചിന്ത എന്തും അമ്മ എന്തും പേരായ രണ്ടു യുവതികൾ ഓരോ വലിയ കുട്ടി നിറച്ചു പലമാതിരി സന്ധ്യങ്ങൾ ചുമന്നുകൊണ്ട് ചന്തയിലേയ്ക്കു പോകുകയായിരുന്നു. ചിന്ത കൂടക്കൂടെ തന്റെ ചുമടിന്റെ ഭാരം അധികമായിപ്പോയി എന്ന് പിറുപിറുക്കലും ദുഃഖിക്കലും ചെയ്തു. എന്നാൽ അമ്മ നേരംപോക്കുകളും പറഞ്ഞു ചിരിച്ചുകൊണ്ടാണു പോയത്. അതുകണ്ട് ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി ചിന്ത ചോദിച്ചു: “നിങ്ങൾ ക്ഷീണിക്കാതെ ഇത്ര ഉത്സാ

ഹത്തോടും സന്തോഷത്തോടുംകൂടി നടക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യം എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. നമ്മൾ രണ്ടുപേരുടേയും ചുമട്ട് ഒരുപോലെ ഭാരമുള്ളതാണ്. നിങ്ങൾക്ക് എന്നേക്കാൾ ശക്തിയുണ്ടെന്നു പറയാനാമില്ല.”

അമ്മ:—ഞാൻ എന്റെ കട്ടയിൽ ഒരു ചെറിയ സസ്യം വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് എനിക്കു ഭാരം തോന്നാത്തത്.

ചിന്ത:—ശരി! അങ്ങനെ വരട്ടെ. അതൊരു വിശേഷപ്പെട്ട സസ്യംതന്നെയാണ്. സംശയമില്ല. ആ സസ്യം വെച്ചാൽ എന്റെ ചുമട്ടിന്റെയും ഭാരം കുറയുമല്ലോ. നിങ്ങൾ എന്താണിതുവരെ എന്നോടിക്കാർപ്പം പറയാത്തത്? ഇതാ! എന്റെ തല പിളർന്നുപോകുന്നു. അതെന്താണെന്ന് ഇനിയെങ്കിലും എനിക്കു പറയാതെരണം.

അമ്മ:—എല്ലാ പ്രയാസങ്ങളേയും ലഘുവാക്കുന്ന ആ വിശേഷപ്പെട്ട സസ്യത്തിന്റെ പേര് ക്ഷമ എന്നാകുന്നു. ഞാൻ അതിനെ എന്റെ ചുമട്ടിൽ വെച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് എനിക്കു ക്ഷീണം ഒട്ടും തോന്നാത്തത്.

ഭാരത്തിൽ ക്ഷമയാകുന്ന
സാരവസ്തുവണയ്ക്കുകിൽ
അഴലേശാതെ സുഖമായ്
വഴിയാത്ര നടത്തിടാം.

പാഠം 11

മത്തങ്ങയും ആലിൻപഴവും

ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായ യുവാവ് ഒരു രാത്രിയിൽ വഴിനടന്നു ക്ഷീണിച്ച് ഒരു വലിയ ആലിന്റെ തണലിൽ

ചെന്നു കിടന്നു വിശ്രമിക്കവേ അരികിലുള്ള ഒരു വേലിയിൽ മത്തവള്ളി ധാരാളം കായ്ക്കുളോടുകൂടി പടന്നുകിടക്കുന്നതുകണ്ടു് ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു: “ഇതു് ഒട്ടും ചേർച്ചയായിരിക്കുന്നില്ല. താഴെ ചുറ്റിപ്പടന്നു കിടക്കുന്ന ദുർബലമായ ഈ ചെറിയ മത്തവള്ളിക്ക് ഇത്രവലിയ കായ്ക്കളെ വഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ വലിയ ആൽമരത്തിനാകട്ടെ വളരെ ചെറിയ കായ്ക്കളേ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഞാനാണു് ഈ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ ഈ ആൽമരം ഇപ്പോൾ അതിന്റെ വലിപ്പത്തിനു ചേരുന്ന മനോഹരങ്ങളായ വലിയ കായ്കൾകൊണ്ടു് ശോഭിക്കുമായിരുന്നു.” അവൻ ഇത്രയും വിചാരിച്ചു ഉടൻതന്നെ മേൽനിന്നു് ഒരാലിൻചഴുവന്നു് അടുന്റെ കണ്ണിൽവീണു് ഭൂമിയിൽ വീണു. കണ്ണിനു് കുറെ കഠിനമായ വേദന ഉണ്ടായി. അവൻ കണ്ണുതിരുമ്മിക്കൊണ്ടു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: “എന്റെ അഹങ്കാരത്തിനും മൂഢതയ്ക്കും തക്കതായ പ്രതിഫലം കിട്ടി. ഈ ആലിൽ ആ മത്തങ്ങയോളം വലിപ്പമുള്ള കായ്കളാണുണ്ടായിരുന്നതെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ എന്റെ മുഖം തകന്നുപോകുമായിരുന്നു. ദൈവമേ! എന്റെ അവിവേകത്തിനു മാപ്പു തരണമേ.”

ബുദ്ധിപൂർവ്കമായുള്ളോ-
 രദ്ദേശ്യം സർവ്വഭിക്ഷിലും
 വഹിക്കും ലോകമീശന്റെ
 മഹത്വത്തിന്നു സാക്ഷിതാൻ.

മുതിരയും ചീനിക്കിഴങ്ങും

ഒരു പ്രളകുമാരൻ കാട്ടിൽ നായാട്ടു ചെയ്തുകൊണ്ടു നില്ക്കവെ ഒരു വലിയ കൊടുങ്കാറ്റും മഴയും വരികയാൽ അയാൾക്ക് അടുക്കലുള്ള ഒരു ചെറിയ കുടിയിൽ ചെന്നു കയറേണ്ടിവന്നു. അപ്പോൾ അവിടെയുള്ള കുട്ടികൾ ചീനിക്കിഴങ്ങും മുതിരയും വളരെ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അതു കണ്ടു കമാരൻ ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി ആ കുട്ടികളുടെ തള്ളയോടു് ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു:—“ഈ മുതിരയും കിഴങ്ങും ഈ കുട്ടികൾക്ക് ഇത്ര രുചികരമായിരിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണു്? ഈ മാതിരി ഭക്ഷണം കൊണ്ടു് ഇവർക്ക് ഒരു സുഖക്കേടും വരികയില്ലയോ? ഇവരുടെ ദേഹം നല്ല ആരോഗ്യമുള്ളതായിരിക്കുന്നുവല്ലോ.”

അമ്മ ഉത്തരം പറഞ്ഞു:—“അതേ, അവർക്ക് ഈ ഭക്ഷണം വളരെ രുചികരവും ഹിതവും തന്നെയാകുന്നു. അതിനുള്ള കാരണം അവിടുത്തെ അടുക്കൽ അറിയിക്കാത്താൻ ഇക്കാലത്തിൽ ഇവിടെ മൂന്നു സംഗതികൾ ഏറ്റെടുത്തീട്ടുണ്ടു്.

ഒന്നാമതു്—എന്റെ കുട്ടികൾ തന്നത്താൻ വേല ചെയ്തു തന്നെ അവരുടെ ആഹാരത്തിനുള്ള വക സമ്പാദിക്കണം.

രണ്ടാമതു്—ഭക്ഷണസമയത്തു് നല്ല വിശപ്പുണ്ടായിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, ആ സമയങ്ങളിൽ അല്ലാതെ ഇടയ്ക്കു ഭക്ഷിച്ചാൻ അവർക്കു യാതൊന്നും കൊടുക്കുകയില്ല.

മൂന്നാമത്—അവർക്കു പതിവായി കിട്ടുന്ന ഭക്ഷണം കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്ന ശീലം ഉണ്ടാകുന്നതിനുവേണ്ടി, വിശേഷപ്പെട്ട ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയില്ല.”

ദേഹപ്രയത്നവും, ക്ഷീത്തും,
മനസ്സംതൃപ്തിയും സമം
ചേന്നാലെളിയതായിടും
ഭോജ്യവും സൗഖ്യമേകിടും.

പാഠം 13

ആടുകൾ

ഒരു ആട്ടിടയൻ മലയിൽ ആടുകളെ മേച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുമ്പോൾ വെയിൽകൊണ്ടു ക്ഷീണിച്ചു് ഒരു മരത്തിന്റെ തണലിൽ ഉള്ള പാറയിൽ കയറി ഇരുന്നു. കരേണേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ ആ ഇരിപ്പിൽതന്നെ ഉറങ്ങിപ്പോയി. ഉറക്കത്തിൽ അവന്റെ തല കൂടെക്കൂടെ മുൻപോട്ടു കനിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. സമീപത്തു മേഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു മുട്ടാടു് അതുകണ്ടു്, അവൻ തന്നെ പോരിനു വിളിക്കയാണെന്നു തീർച്ചയാക്കി, മൂന്നുനാലടി പിറകോട്ടു മാറി നിന്നു് ഉഴലോടുകൂടി അവന്റെ നേരേ ഓടിച്ചെണ്ണു് ഒരിടി ഇടിച്ചു. ഇടയൻ പെട്ടെന്നു കണ്ണു തുറന്നു് കഠിനമായ കോപത്തോടുകൂടി എഴുന്നേറ്റു് ആ ആടിനെ പിടിച്ചെടുത്തു് അരികിൽ കീഴ്ക്കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മലഞ്ചരിവിലേയ്ക്കു് എറിഞ്ഞു. അതു കണ്ട ഉടനെ മറ്റുള്ള ആടുകളും

ആ മുട്ടാടിന്റെ പിറകേ ചാടി അഗാധമായ പാറയിൽ
ചെന്നുവീണ് ആടുകളെല്ലാം മരിച്ചുപോകയും ചെയ്തു.

തിടുക്കെന്നുയരുംകോപ-
മടക്കാതെയിരിക്കുകിൽ
ഒടുക്കമാർത്തിയുണ്ടാക-
മടക്കാനരുതാത്തതായ്.

പാഠം 14

അപ്പവും വെള്ളവും

വളരെ ദരിദ്രനായ മാണിക്കം എന്ന കുട്ടി ഒരിക്കൽ
ഭിക്ഷയ്ക്കായി ധനവാന്മാരുടെ ഗൃഹങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു
പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ വലിയ ക്ഷാമകാലമായിരുന്നതി-
നാൽ പദാർത്ഥങ്ങൾക്കെല്ലാം വില വളരെ കൂടുതലായിര-
ന്നു. മാണിക്കം ഒരു ധനവാനായ കൃഷിക്കാരന്റെ പടി-
ക്കൽ ചെന്നു സമയം, ആ കൃഷിക്കാരന്റെ പുത്രനായ അ-
ച്യുതൻ എന്ന ബാലൻ ഒരു പിഞ്ഞാണത്തിൽ കുറെ അ-
പ്പങ്ങൾ വെച്ചു ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. “അ-
തിൽ കുറെ അപ്പം എനിക്കു തരമോ? ഞാൻ വിശപ്പു
കൊണ്ടു വളരെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു” എന്ന് പാവപ്പെട്ട
മാണിക്കം വളരെ ഭയനീയമായ സ്വരത്തിൽ അച്യുത-
നോടു ചോദിച്ചു. “പോടാ ഭൂരെ! നിനക്കു തരാം ഇവിടെ
അപ്പമില്ല,” എന്നു ക്രൂരതയോടെ അവൻ മറുപടി
പറഞ്ഞു.

കരോനാൾ കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം ഒരിക്കൽ ഒരു
പശുക്കുട്ടിയെ അന്വേഷിച്ചു അച്യുതൻ ആ ഗ്രാമത്തിനു

സമീപമുള്ള മലഞ്ചരിവിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. അപ്പോൾ കഠിനമായ വേനല്കാലമായിരുന്നു. അവൻ മലകളിൽ ചുറ്റിനടന്ന് വളരെ ക്ഷീണിച്ചു. അവൻ്റെ ദാഹം കലശലായിത്തീർന്നു. വിടെ ഒരിടത്തും കിണറോ കളമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കുറെ വെള്ളം കിട്ടിയെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചു അവൻ ഉഴറി നടക്കുമ്പോൾ മാണിക്കം എന്ന കട്ടി ഒരു മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ആടുകളെ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകണ്ടു. അവന്റെ അരികിൽ ഒരു കുടത്തിൽ കുറെ വെള്ളവും ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. “എനിക്കു വളരെ ദാഹമുണ്ട്; അതിൽനിന്നു കുറെ വെള്ളം എനിക്കു തരമോ?” എന്ന് അച്യുതൻ അവനോടു ചോദിച്ചു. “പോടാ ഭൂരെ! നിനക്കു തരാൻ ഇവിടെ വെള്ളമില്ല,” എന്നായിരുന്നു അവന്റെ മറുപടി. അച്യുതൻ ഉടനെ കാര്യം മനസ്സിലായി. അവൻ വളരെ വ്യസനത്തോടുകൂടി “ഞാൻ അന്നു ചെയ്ത തെറ്റിനു നീ എനിക്കു മാപ്പു തരണം,” എന്നുപേക്ഷിച്ചു. മാണിക്കം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: “നിനക്കു ഇതിൽനിന്നും കുറെ വെള്ളം തരാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ഞാൻ ക്രൂരസ്വഭാവമുള്ളവനല്ല. നീ അന്നു ചെയ്ത തെറ്റിനെ നിന്നെ അറിയിക്കണം എന്നു മാത്രമേ ഞാൻ വിചാരിച്ചുള്ളൂ. കടം എടുത്ത് ഇഷ്ടംപോലെ വെള്ളം കുടിച്ചുകൊൾക.”

സാധുക്കളെ സ്സഹായിക്ക
 സഹതാപത്തോടേസഭാ
 ദാരിദ്ര്യമൊരനാൾ നിന്റെ
 ഗേഹത്തിങ്കലുമെത്തിടാം.

പുളിങ്കറി

ഒരു ദിവസം മുത്താഴം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ മീനാക്ഷിക്കുട്ടി അവളുടെ അമ്മയോടു്, “അമ്മേ! ഇന്നത്തെ പുളിങ്കറി എനിക്കു തീരെ പിടിക്കുന്നില്ല, ഇതിന് ഒട്ടും രുചി തോന്നുന്നില്ല; എന്തിനാണു് ഇത്ര വഷളായി ഈ കറി വെച്ചതു്? എനിക്കു ചോരവേണ്ട” എന്നു പറഞ്ഞു. “എനിക്കിപ്പോൾ വേറെ കറി ഉണ്ടാക്കാൻ സമയമില്ല; മുത്താഴം ഇങ്ങനെ കഴിയട്ടെ, അത്താഴത്തിന്നു ഞാൻ നിനക്കു് ഇതിനേക്കാൾ നല്ലതായ ഒരു പുളിങ്കറി ഉണ്ടാക്കിത്തരാം”, എന്ന് അമ്മ മറുപടി പറഞ്ഞു. കരേണേരം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം അമ്മ മകളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് അവരുടെ കൃഷിത്തോട്ടത്തിൽ പോയി. അമ്മ ചെറുകിഴങ്ങും കുച്ചിലും ചേമ്പും ഓരോ സ്ഥലത്തുനിന്നും കിളച്ചെടുക്കുകയും, അവയെല്ലാം ചെറുക്കിയെടുത്തു് ഒരിടത്തുകൂട്ടി ചാക്കുകളിൽ നിറയ്ക്കുന്നതിന്നു മകളോടു പറകയും ചെയ്തു. അപ്രകാരം അവർ രണ്ടുപേരും സൂര്യാസ്തമയംവരെ ഇടവിടാതെ നല്ലവണ്ണം വേല ചെയ്തു. നേരം ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ ചാക്കുകളും എടുത്തുകൊണ്ടു് അവർ വീട്ടിലേയ്ക്കു വന്നു. സ്വപ്നനേരം വിശ്രമിച്ചതിന്റെ ശേഷം കുളികഴിഞ്ഞു് മീനാക്ഷിക്കുട്ടി ഉണ്ണുന്നതിനായിചെന്നിരുന്നു. അമ്മ അവൾക്കു് ചോരും കൂട്ടുവാനും പുളിങ്കറിയും വിളമ്പിക്കൊടുത്തു. അവൾ പുളിങ്കറി കൂട്ടിയ ഉടൻ “അമ്മേ! എന്തൊരു സ്വാദായിരിക്കുന്നു! മുത്താഴത്തിലെ പുളിങ്കറിക്കും ഇതിന്നും വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ഈ കറിയിൽ എനിക്കു

വളരെ രുചി തോന്നുന്നു,” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തൃപ്തിയോടുകൂടി വയറുനിറയെ ഉഴുത കഴിച്ചു. അവൾ എഴുന്നേറ്റു ഉടനെ അമ്മ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “ഞാൻ ഇപ്പോൾ വിളമ്പിയത് മുത്താഴത്തിനു തന്നെ കരിതന്നെയാണ്. നീ അധികനേരം അലിഞ്ഞുവെച്ചു വെച്ച ചെറുതലിനാലത്രെ നിനക്ക് ഇപ്പോൾ അതിൽ നല്ല രുചി തോന്നിയത്.”

ആലസ്യമെന്യേ മെയ്കൊണ്ടു
 വേലചെയ്യുന്നവർക്കുതാൻ
 ആഹാരസാധനത്തിങ്ക-
 ലധികം രുചി തോന്നിടും.

പാഠം 16

ലാടത്തിന്റെ ആണി

ഗ്രാമീണനായ ഒരാൾ ഒരു ദിവസം പട്ടണത്തിലേയ്ക്കായി തന്റെ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി പുറപ്പെട്ടു. കുതിരയുടെ ലാടത്തിൽ ഒരാണി ഇല്ലാതിരുന്നത് അയാൾ കണ്ടു എങ്കിലും അതു വകവെച്ചില്ല. കരേളരും യാത്ര ചെയ്തപ്പോൾ ആണി പോയ ആ ലാടം ഭൂമി തെരിച്ചു. “ഇവിടെ എങ്ങാനും ലാടം തറയ്ക്കുന്നവൻ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവനെക്കൊണ്ട് ഇപ്പോൾതന്നെ ആ ജോലി ചെയ്യിച്ചു കളയാമായിരുന്നു, എന്തുചെയ്യാം! ആരെയും കണ്ടുനില്ക്കില്ലല്ലോ; ആട്ടേ കുതിരയുടെ മൂന്നുകാലിലും ലാടം ഉണ്ടല്ലോ, പതുക്കെ സവാരി ചെയ്യാം” എന്നു വിചാരിച്ചു അയാൾ

വീണ്ടും യാത്ര തുടന്നു. ഇതിനിടയിൽ കുതിരയുടെ കാൽ മുറിഞ്ഞു് അതു് മുടന്തിത്തുടങ്ങി. കുറേദൂരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രണ്ടു കള്ളന്മാർ പിറകേകൂടിച്ചെന്നു് അയാളെ തടുത്തു. കുതിര മുടന്തുകയായിരുന്നതിനാൽ അയാൾക്കു് ഓടി രക്ഷപ്പെടുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവർ അയാളെ താഴെ ഇറക്കി കുതിരയെ അയാളുടെ തോല്പെട്ടിയോടുകൂടി അപഹരിച്ചുകൊണ്ടു പോയ്ക്കളഞ്ഞു. “കാട്ടാ! ഒരാണി നിമിത്തം എന്റെ കുതിരയും പെട്ടിയും നശിച്ചുപോകുമെന്നു ഞാൻ ലേശം കരുതിയിരുന്നില്ല; മേലാൽ ഇങ്ങനെ വരാതെ സൂക്ഷിക്കാം” എന്നു വിചാരിച്ചു് അയാൾ തിരിച്ചു നടന്നു് വീട്ടിലേയ്ക്കു പോകയും ചെയ്തു.

അനാസ്ഥയരുതത്വനം
 തുറുമാം വസ്തുവികലം;
 അതിൽനിന്നുളവായിടു-
 മനസ്സങ്ങൾ പലപ്പൊഴും.

പാഠം 17

കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കർ

കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കർ തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ഒരു സദ്യ നടത്തേണ്ടിവന്ന അവസരത്തിൽ, അരിവയ്യിനായി, സമീപവാസികളായ ഗൃഹസ്ഥന്മാരുടെ പക്കൽനിന്നു് ഉരുളി, ചെമ്പൂ, കുട്ടുകു മുതലായ ഏതാനും പാത്രങ്ങൾ വാങ്ങി. സദ്യ നടന്നശേഷം ആ പാത്രങ്ങളുടെ എല്ലാറ്റിനേറയും ഇനത്തിൽ ഓരോ ചെറിയ പാത്രങ്ങൾകൂടി തീർപ്പിച്ചു്

പണിക്കർ ആ ഗൃഹസ്ഥന്മാരുടെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുചെന്നു കൊടുത്തു. “ഇതാ ചെറിയ പാത്രങ്ങൾ കൂടി കൊണ്ടുവരാൻ കാരണമെന്തു്?” എന്ന് അവർ ചോദിച്ചതിന് “വലിയ പാത്രങ്ങൾ പ്രസവിച്ചതാണ് ചെറിയ പാത്രങ്ങൾ” എന്ന് അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടു് ഒന്നും മിണ്ടാതെ അവർ ആ പാത്രങ്ങളെല്ലാം സന്തോഷത്തോടുകൂടി വാങ്ങിവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ആരും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പണിക്കർക്കു വീണ്ടും ഒരു സദ്യ നടത്തേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടു; മുൻപിലത്തെപ്പോലെ ആ ഗൃഹസ്ഥന്മാരോടുതന്നെ ചെറുതും വലുതുമായ പാത്രങ്ങൾ എല്ലാം ഉരവൽ വാങ്ങി സദ്യ നടത്തി. വലിയ പാത്രങ്ങൾ എല്ലാം ഗൃഹത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ടു് പണിക്കർ ചെറിയ പാത്രങ്ങൾ മാത്രം അവരുടെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുചെന്നു. “വലിയ പാത്രങ്ങൾ എവിടെ?” എന്ന് അവർ ആത്നിയോടെ ചോദിച്ചു. “അവ മരിച്ചുപോയി” എന്ന് പണിക്കർ കൂസൽകൂടാതെ മറുപടി പറഞ്ഞു. “പാത്രങ്ങൾ മരിക്കുക പതിവുണ്ടോ?” എന്നായി ഗൃഹസ്ഥന്മാർ. “പ്രസവം ഉള്ളവയ്ക്കു മരണവും ഉണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലയോ? അവ പ്രസവിച്ചു എന്ന് മുൻപെ ഞാൻ പറഞ്ഞതു് നിങ്ങൾ അവിശ്വസിച്ചില്ലല്ലോ”, എന്നായിരുന്നു പണിക്കരുടെ മറുപടി. ഗൃഹസ്ഥന്മാർ വിഡ്ഢികളായി മൗനം അവലംബിച്ചു എന്ന് പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലോ.

നീതിമാറ്റം നിനയ്ക്കാതെ
 പരദ്രവ്യം ഹരിക്കിലോ
 നിജമാം ദ്രവ്യവുംകൂടി
 നിയതം നഷ്ടമായിടും.

രാമനും കൃഷ്ണനും

ഒരുദിവസം വൈകുന്നേരം രാമനും കൃഷ്ണനും ഒരുമിച്ച് കടൽപ്പറ്റത്തു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കവേ കൃഷ്ണൻ യദൃച്ഛയാ പടിഞ്ഞാറോട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ തേങ്ങാപ്പുറംപോലെ ആകാശത്തിൽ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ചന്ദ്രനെ കണ്ടു. “ഓഹോ! എനിക്കു നല്ലകാലം വന്നുപോയി; ഇന്നു വ്യാഴാഴ്ചയാണ്; വ്യാഴാഴ്ചയ്ക്കു ചന്ദ്രനെ കണ്ടാൽ ധനലാഭം ഉണ്ടാകുമെന്ന് ശാസ്ത്രം ഉണ്ട്. എന്റെ മടിശ്ശീലതാമസിയാതെ നിറയും” എന്നു കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞു.

രാമൻ:-ചന്ദ്രനെ ഞാനും കണ്ടിരിക്കുന്നു. ധനലാഭം ഉണ്ടാകുന്നെങ്കിൽ അത് എനിക്കാണ്. നിനക്കു മൂന്നോ നാലോ അണ കിട്ടുന്നപക്ഷം എനിക്കു മൂന്നോ നാലോ രൂപാ ആയിരിക്കും കിട്ടുന്നത്.

കൃഷ്ണൻ:-അതെന്താണ്? ഗുണദോഷഫലങ്ങൾ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെയോ ഉണ്ടാകുന്നത്?

രാമൻ:-അല്ല. അവനവന്റെ അന്തസ്സിനു തക്കവണ്ണമാണ് അവ ലഭിക്കുന്നത്. നിന്നെക്കാളും അന്തസ്സു കൂടുതൽ എനിക്കാണെന്നു നീ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലയോ?

നിലാവിന്റെയും മന്ദമാരുതന്റെയും ശൈത്യം അനുഭവിച്ചു സുഖിക്കാതെ അവർ രണ്ടുപേരും ഇങ്ങനെ ഓരോന്ന് എതിർത്തു സംസാരിച്ച് മുറവുകയും, ഒടുവിൽ ആ സംസാരം അടിയിൽ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്തു. അടിക്കൊണ്ടു തല മുറിഞ്ഞു ചോര ഒലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു രണ്ടുപേരും രണ്ടു വഴിക്കായി പിരിഞ്ഞു. വൈദ്യൻ നാരായണ

വിളിച്ച അവർകളുടെ ഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു. അദ്ദേഹം അവരുടെ മുറിവുകൾ കഴുകി മരുന്നു വയ്ക്കുന്ന സമയം അവർ തങ്ങളുടെ കലശലിനെപ്പറ്റി പറകയും, അവരിൽ ആർക്കാണ് ചന്ദ്രനെ കണ്ടതുകൊണ്ടുള്ള ഫലം അധികമായി ലഭിക്കുന്നതെന്നു ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു. വൈദ്യൻ ഉറക്കെ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

“നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും മടയന്മാരാകുന്നു. ചന്ദ്രനെ കണ്ടതുകൊണ്ടുള്ള ഫലം നിങ്ങൾ രണ്ടുപേർക്കും അല്പം, എനിക്കാണ് ലഭിച്ചത്”. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ചന്ദ്രൻ നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരെയും ഈ മുറിഞ്ഞ തലയോട്ടുകൂടി എനിക്കു പണം കിട്ടുന്നതിനായി എന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു് അയയ്ക്കുയാണല്ലോ ചെയ്തത്!”

രണ്ടുപേർ വാശിയാൽ തമ്മിൽ
ശബ്ദകൂടിപ്പിണങ്ങവേ
മൂന്നാമനായിട്ടെന്നോനിൽ
ചെന്നുചേരുന്നതേ ധനം.

പാഠം 19

തേക്കും ആറുവഞ്ഞിയും

രാത്രിയിൽ ഉണ്ടായ അതിവഷ്ടത്തിന്റെ ഫലം എന്തെല്ലാമെന്നു നോക്കാനായി രാവിലെ രാമൻമേനോനും മകൻ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണനുംകൂടി പുറപ്പെട്ടു. സമീപത്തുള്ള ആറ്റിന്റെ കരയിൽ എത്തിയപ്പോൾ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണൻ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: “അച്ഛാ! നോക്ക

ണം. അതാ! ആററിന്റെ കരയിൽ നിന്നിരുന്ന ആ വചിയ
 തേക്കമരം വെള്ളത്തിൽ പിഴുതുവീണു കിടക്കുന്നു. അ
 തിന്റെ മുകളിൽക്കൂടി എത്ര വേഗത്തിൽ വെള്ളം ഒഴുകി
 കൊണ്ടിരിക്കുന്നു! ഈ ആറുവെള്ളത്തിന്റെ ഒഴുക്കിൽ
 പിഴുതുപോയിരിക്കുമെന്നും, തേക്കമരം പഴയപോലെ നി
 ല്ലുമെന്നും ആയിരുന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചത്.” ഇതുകേട്ട്
 രാമൻമേനോൻ പറഞ്ഞു:—“കണ്ടേ! തേക്ക വളരെ ബലം
 ഉള്ള മരംതന്നെ. പക്ഷെ അതിനു വളയുവാൻ കഴിക
 യില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് അതു പിഴുതുപോയത്. ആറു
 വെള്ളത്തിന്റെ സ്ഥിതി അപ്രകാരമല്ല. അതിന് ഒഴുക്കിനെ
 അനുസരിച്ചു വഴങ്ങുവാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ട് അതി
 നെ പിഴുതുകളയാൻ ഒഴുക്കിനു കഴികയില്ല.”

ഉദ്ധതപമെഴുന്നോഷ്ഠ
 സിദ്ധമാകമധോഗതി
 വിനയം കലരുന്നോന
 വിജയഃ വരുമേതിലും.

പാഠം 20

വൃദ്ധനായ ഭടൻ - I

ഒരിക്കൽ ഒരു വൃദ്ധനായ ഭടൻ പട്ടണത്തിൽനിന്നും
 നാട്ടിലേക്ക് ഒരു വടിയും ഉന്നി പതുക്കെ തിരിച്ചു. കുറേ
 ദൂരം നടന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾക്കു പെട്ടെന്ന് ഒരു
 ഭീനം പിടിപെട്ടു തീരെ നടക്കാൻ പാടില്ലാത്തായതിനാൽ
 വഴിയരികിൽതന്നെ ഒരിടത്തു കിടക്കേണ്ടിവന്നു.

പാൽവിറു കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്ന ഒരു ദരിദ്രന്റെ മകളായ പാർവ്വതി എന്ന പെൺകുട്ടി ആ വഴിയെ പള്ളിക്കൂട്ടത്തിലേയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ വൃദ്ധനെ കണ്ടു. അവൾ തിരിയെ വന്നപ്പോൾ അയാൾക്കു അര അന്നം കൊടുത്തു. ഇങ്ങനെ ദിവസംതോറും അവൾ അയാളെ ചെന്നു കാണുകയും, അര അന്നംവീതം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു. കുറേനാൾ കഴിഞ്ഞശേഷം ഒരു ദിവസം ആ ദീനക്കാരൻ അവളോടു് ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു:— “പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടീ! നിന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ വളരെ പാവപ്പെട്ടവരാണെന്ന് ഇന്ന് രൊൾ പറഞ്ഞു് ഞാൻ അറിഞ്ഞു. നീ നേര പറയണം. നിനക്കു് എവിടെനിന്നാണു് ഈ അന്നം കിട്ടുന്നതു്? നിനക്കു ന്യായമായി ചെലവു ചെയ്യാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഈ അന്നം വാങ്ങുന്നതിനേക്കാൾ ഞാൻ പട്ടിണി കിടക്കുന്നതാണല്ലോ നല്ലതു്.”

പാർവ്വതി പറഞ്ഞു:—“അക്കാര്യത്തിൽ അമ്മാവൻ ഒട്ടും വിചാരപ്പെടേണ്ട. ഞാൻ ന്യായമായി ചെലവു ചെയ്യാവുന്ന മുതലാണു് അമ്മാവനു തരുന്നതു്. പള്ളിക്കൂട്ടത്തിലേക്കു പോകുന്ന വഴിയുടെ അരികിൽ ഒരു പുളി മരം നില്ക്കുന്നുണ്ടു്. അതിൽനിന്നു വീഴുന്ന പുളി ഞാൻ പെരുകി ചന്തയിൽകൊണ്ടുചെന്നു വിറ്റാണു് ഈ അന്നം വാങ്ങുന്നതു്. എന്റെ അച്ഛനും അമ്മയും ഇക്കാര്യം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അവർക്കു് ഇതിൽ വിരോധം ഒന്നും ഇല്ല. ഞങ്ങളേക്കാൾ അധികം ദാരിദ്ര്യമുള്ള ആളുകൾ വളരെ ഉണ്ടെന്നും, അവരെ കഴിയുന്നിടത്തോളം നമ്മൾ സഹായിക്കേണ്ടതാണെന്നും അമ്മയും പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ടു്.”

വൃദ്ധന്റെ കണ്ണിൽനിന്നു കണ്ണൻൻ തുള്ളിതുള്ളിയായി കീഴ്പ്പോട്ടു വീണു. അയാൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:-“സുശീലയായ കഞ്ഞേ! ഈ ഔദാര്യത്തിനു നിന്നെയും നിന്റെ അച്ഛനമ്മമാരെയും ഈശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കും.”

അന്യന്മാരുടെ ഭുജത്തി-
 ലനകമ്പയുമായപോൽ
 ഔദാര്യശീലവും കാണാം
 പലപ്പോഴും ദരിദ്രരിൽ.

വൃദ്ധനായ ഭടൻ_II

കറേദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരിക്കൽ ആ വഴിയിൽകൂടി വണ്ടിയിൽ കയറിപ്പോയ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അവിടെയുള്ള സത്രത്തിനരികെ കുതിരമാററത്തിനായി വണ്ടി നിറുത്തി. അപ്പോൾ ആ ദീനക്കാരനെപ്പറ്റി ചിലർ പറഞ്ഞു അറിയുകയാൽ അദ്ദേഹം അയാളെ ചെന്നു കണ്ടു.

വൃദ്ധൻ ഉടനേതന്നെ തന്റെ രക്ഷാകർത്രിയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു. “എന്തു! ഒരു പാവപ്പെട്ട കുട്ടി താങ്കൾക്കുവേണ്ടി അത്ര വളരെ സഹായിച്ചുവോ? അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ താങ്കളുടെ മേലധികാരിയായിരുന്ന ഞാൻ എത്ര വളരെ സഹായിക്കണം?” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ തന്റെ കീഴിൽ ജോലി നോക്കിയിരുന്ന വൃദ്ധൻ ഭക്ഷണവും മറ്റും സത്രത്തിൽ തയ്യാറാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഏല്പാടുകൾ ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം ആ പെൺ

കുട്ടിയുടെ കടിയിൽ ചെന്നു് അവളെ വിളിച്ചു് വളരെ ഭയ
 യോടുകൂടി പറഞ്ഞു:—“കണ്ടേ! നിന്റെ ധർമ്മശീലം
 എനിക്കു വളരെ സന്തോഷത്തെ ജനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. നീ
 ആ വൃദ്ധനായ ഭടനു വളരെ ചെന്നുനാണയങ്ങൾ കൊടു
 ത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതാ! അതിനു പകരം ഈ സ്വപ്നനാണ
 യങ്ങൾ എടുത്തുകൊൾക.”

അതുഭൂതപരവശരായ അവളുടെ മാതാപിതാക്ക
 നാർ “ഇതു വളരെ കൂടുതലായിപ്പോയി” എന്നു താഴ്മയോ
 ടുകൂടി പറഞ്ഞതിനു് അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞതു്
 ഇപ്രകാരമാണു്:—

“ഇല്ല, ഇല്ല. ഇതു് ഒരു നിസ്സാരമായ സമ്മാനമേ
 ആകുന്നുള്ളു. നിങ്ങളുടെ ഉത്തമയായ പുത്രിക്ക് ഈശ്വരൻ
 ഇതിലും നല്ലതായ സമ്മാനം കൊടുക്കാതിരിക്കയില്ല.”

നിമ്ബലസ്നേഹമുൾക്കൊണ്ടു
 നമ്മളന്യർക്കു ശക്തിപോൽ
 നന്നു ചെയ്തിടിലുണ്ടാകും
 ശർമ്മലാഭമസംശയം.

പാഠം 21

മാധവൻ

മാധവനു പള്ളിക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നും വന്നാൽ ഇരിക്ക
 നതിനും പഠിക്കുന്നതിനും അവന്റെ അച്ഛൻ ഒരു നല്ല
 മുറി കൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ പഠിത്തത്തിൽ വള
 രെ ശ്രദ്ധയുള്ള കുട്ടിയായിരുന്നു എങ്കിലും തന്റെ സാമാന

ഞങ്ങളെ അതാതിന്റെ സ്ഥാനത്തു വൃത്തിയായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ ഉദാസീനനായിരുന്നു. ഈ തെറ്റിനെക്കുറിച്ച് അവന്റെ അച്ഛൻ പലപ്പോഴും അവനെ ശാസിച്ചിട്ടും ഫലം ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഉടുപ്പ്, കട, പുസ്തകങ്ങൾ മുതലായവ ഓരോ പ്രത്യേകസ്ഥലങ്ങളിൽ ഭംഗിയായി സൂക്ഷിച്ചുവെക്കണമെന്നായിരുന്നു അച്ഛന്റെ നിയോഗം. ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം അഞ്ചരമണിക്ക് അവൻ അച്ഛനോടുകൂടി കടൽപ്പുറത്തു നടക്കാൻ പോയി. തിരിയെ വീട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ മണി ഏഴടിച്ചുകഴിഞ്ഞു. മാധവൻ നടന്നുകൊണ്ടുള്ള ക്ഷീണത്താൽ, തന്റെ മുറിയിൽ കയറിയ ഉടനെ, വിളക്കു പിന്നീടു കത്തിക്കാം എന്നു വിചാരിച്ച ചാരകസേരയിൽ ചെന്നിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് ഏതോ മറിയത്തു താഴെ വീണു പൊടുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. കസേരയിൽ കിടന്നു സ്വല്പംപോലും വിശ്രമിക്കുന്നതിന് ഇടയാക്കാത്തതുകൊണ്ടുണ്ടായ കണ്ണിതഞ്ഞോടുകൂടി അവൻ വേഗത്തിൽ എഴുന്നോറ് അടുത്ത മുറിയിൽനിന്ന് ഒരു തിരികുത്തിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ട കാര്യം വളരെ ഭയനീയമായിരുന്നു. താൻ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന ഒരു ഒന്നാന്തരം മേശവിളക്ക് തറയിൽ വീണു പൊട്ടിത്തകർന്നു കിടക്കുന്നതാണ് അവൻ കണ്ടത്. അപ്പോൾ അവനാണായ വ്യസനവും ഭയവും എത്രമാത്രമെന്നു പറയാൻ പ്രയാസം. വൈകുന്നേരം ചില സാമാനങ്ങൾ എടുത്തുകൂട്ടത്തിൽ ആ വിളക്കു ചാരകസേരയുടെ മേറ്റിൽ വെച്ചത് തിരിയെ അതു വെട്കേണ്ട സ്ഥലത്ത് എടുത്തുവെച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് അച്ഛന്റെ ആജ്ഞയുടെ ഗുണം അവനു മനസ്സിലായത്. അന്നു മുതൽ അവൻ

തന്റെ സാമാനങ്ങളെ വെടിപ്പായും ശരിയായും സൂക്ഷിപ്പാൻ തുടങ്ങി. പിറേറ്റിവസം മുതൽ അവന്റെ മുറിയിൽ ചെല്ലുന്നവർ എല്ലാവരും അവന്റെ വൃത്തിഗുണത്തേയും കണിശത്തേയുംപറ്റി വളരെ സന്തോഷിയും പ്രശംസിക്കയും ചെയ്തു.

സാമാനങ്ങളെ വെയ്യാനായ്.
സ്ഥാനങ്ങൾ നിയമിച്ചുടൻ
അവറിലവ സൂക്ഷിക്ക-
യല്ലെന്നാലല്ലൽ വന്നിടും.

പാഠം 22

വഴിയാത്രക്കാരൻ

ഒരു പാവപ്പെട്ട വഴിയാത്രക്കാരൻ ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം വഴി നടന്നു ക്ഷീണിച്ച് സമീപത്തു കണ്ട ഒരു പ്രളവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു കയറി. അപ്പോൾ പ്രള മാളികയുടെ മുററത്ത് ലാത്തിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. യാത്രക്കാരനെ കണ്ട ഉടനെ വെറുപ്പോടുകൂടി “എന്തിനു വന്നു?” എന്നു പ്രള ചോദിച്ചു. താൻ ഒരു വഴിയാത്രക്കാരനാണെന്നും, കൈയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പണമെല്ലാം ചെലവായിപ്പോയി എന്നും, അതുകൊണ്ട് അന്നുരാത്രി ഒരുനേരത്തെ ഭക്ഷണവും, കിടക്കുന്നതിനു സ്ഥലവും കൊടുത്താൽ കൊള്ളാമെന്നും വളരെ വിനയത്തോടുകൂടി മറുപടി പറഞ്ഞു. “നിനക്കു ഭക്ഷണവും സ്ഥലവും തരുന്ന

തിന് ഇതൊരു സത്രമല്ല; സത്രം തിരക്കി പൊയ്ക്കൊ” എന്ന് പ്രഭു പറഞ്ഞതുകേട്ട് അയാൾ വീണ്ടും ഇപ്രകാരം അറിയിച്ചു:—“എനിക്കു മൂന്നു ചോദ്യം ചോദിക്കാൻ ദയ ചെയ്ത് അനുവദിച്ചാൽമാത്രം മതിയാകും. പിന്നീടു ഞാൻ പൊയ്ക്കൊള്ളാം.”

പ്രഭു—“കൊള്ളാം, അനുവാദം തന്നിരിക്കുന്നു. ചോദിച്ചുകൊൾകതന്നെ.”

യാത്രക്കാരൻ—“അങ്ങു പാർക്കാൻ തുടങ്ങിയതിനു മുൻപ് ഈ സ്ഥലത്തു പാർത്തിരുന്നത് ആരാണു്?”

പ്രഭു—“എന്റെ അമ്മാവൻ.”

യാത്ര—“അദ്ദേഹത്തിനു മുൻപ് ഇതു് ആരുടെ വാസസ്ഥലമായിരുന്നു?”

പ്രഭു—“വലിയമ്മാവന്റെ.”

യാത്ര—“അങ്ങയുടെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ ഇവിടെ ആരു പാർക്കും?”

പ്രഭു—“ദൈവം കൃപ ചെയ്യുന്നപക്ഷം എന്റെ അനന്തരവനായിരിക്കും ഇനി ഇവിടെ പാർക്കുന്നതു്.”

യാത്ര—“ശരി! അപ്പോൾ ഈ കെട്ടിടത്തിൽ ഓരോ കാലത്തേയ്ക്കു് ഓരോരുത്തരാണ് പാർക്കുന്നതു്. ഓരോരുത്തരും അവനവന്റെ കാലം കഴിയുമ്പോൾ ഈ സ്ഥലം അന്യന് വിട്ടുകൊടുക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് അങ്ങു് ഇവിടെ ഒരു വിടുതിക്കാരനും, കെട്ടിടം ഒരു സത്രവും ആകുന്നു

എന്നല്ലാതെ മറ്റെന്താണുള്ളത്? ഉണ്ടെന്നു അന്വേഷിച്ചാൽ ഒരു വാസസ്ഥലത്തിനുവേണ്ടി അങ്ങു ഉത്രയധികം ലേഭം കാണിക്കുന്നതു എന്തിനാണു? പാവപ്പെട്ടവരിൽ കറേക്കൂടി താല്പര്യമുള്ളവനായിരിക്കുക. അവരെ കഴിയുന്നവണ്ണം സഹായിക്കുക. ഉയരമേറിയ ഭവനങ്ങളെ പറ്റി. എന്നാൽ ശാശ്വതമായ ശ്രേയസ്സു ലഭിക്കും.”

യാത്രക്കാരന്റെ ഈ വാക്കുകൾ പ്രഭുവിന്റെ മനസ്സിൽ നല്ലവണ്ണം തട്ടി. അദ്ദേഹം അയാൾക്കു വേണ്ട സഹായങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്തു എന്നു മാത്രമല്ല, അന്നു മുതൽ വളരെ ധർമ്മപുരനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ധനമെന്നല്ല നിധിയും ക്ഷണഭംഗമേ ദ്രവ്യം,
അനവദ്യം സദാചാര-മനീശം നിലനിന്നിടം.

പാഠം 23

ചെറിയ പട്ടി

ഭാഗീരഥി എന്നു പേരായ ഒരു യുവതി ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം കടൽപ്പറ്റത്തു ലാത്തിക്കൊണ്ടു നിലക്കുമ്പോൾ ഏതാനും ദൂരപ്രദേശങ്ങളായ കുട്ടികൾക്കൂടി ഒരു ചെറിയ പട്ടിയെ കഴുത്തിൽ കയറുകൊണ്ടു വലിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു തിരകളിൽ മുക്കുന്നതും, പ്രാണവേദനയോടുകൂടി നിലവിളിക്കുന്ന ആ പാവപ്പെട്ട പ്രാണിയുടെ പരിഭ്രമത്തിൽ സന്തോഷിക്കുന്നതും കണ്ടു. അവൾ ആ ജന്തുവിന്റെ കഷ്ടതയും കുട്ടികളുടെ ദുഷ്ടതയും ഓർത്തു വളരെ വ്യാകുലത്തോടു

കൂടി അവരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു് രണ്ടുരൂപാ കൊടുത്തു് ആ പട്ടിയെ വിലയ്ക്കു വാങ്ങി വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി വളർത്തി.

കാലക്രമേണ ആ പട്ടി തന്റെ സ്വാമിനിയോടു് വളരെ ഇണക്കമുള്ളതായിത്തീർന്നു. അതു് ഒരു മാത്രനേരം പോലും അവളെ വിട്ടുപിരിയുകയില്ല. ഭാഗീരഥി എവിടെയോ അവിടെ പട്ടിയും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം രാത്രിയിൽ അവൾ കിടക്കാനുപോയ സമയം പട്ടി കട്ടിലിന്റെ താഴെച്ചെന്നു് മണപ്പിച്ചു നോക്കിട്ടു് പെട്ടെന്നു കരച്ചുതുടങ്ങി. ഭാഗീരഥി ഉടനെ വിളക്കു കത്തിച്ചു് അവിടെ നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ട കാര്യം അതുതന്നെ കരമായിരുന്നു. ഭയപ്പെട്ടു വിറച്ചു് തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കുട്ടന്റെ മുഖമാണു് അവൾ കണ്ടതു്. ആ വീട്ടിൽ മോഷണം നടത്തുന്നതിനായി അവൻ ആ സ്ഥലത്തുവന്നു് ഒളിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവൾ ഭയപ്പെട്ടു പെട്ടെന്നു് ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. വീട്ടിലുള്ളവർ എഴുറ്റാവരും നിലവിളി കേട്ടു് ഓടിവന്നു് കുട്ടനെ പിടിച്ച് ന്യായാധിപതിയുടെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുചെന്നുല്ലിച്ചു. അവൻ അവിടെച്ചെന്നതു് ആ ഭവതിയെ കൈന്നു് സാമാനങ്ങൾ മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനായിരുന്നു എന്ന് വിചാരണയിൽ തെളിയുകയാൽ ന്യായാധിപതി അവനു് തക്കതായ ശിക്ഷ കൊടുത്തു.

ഇത്രമാത്രം ദയയോടുകൂടി തന്നെ രക്ഷിച്ച ഈശ്വരനെ ഭക്തിപൂർവ്വം സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടു് ഭാഗീരഥി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—“ഈ ചെറിയ പട്ടി, അതിന്റെ ജീവനെ

ഞാൻ രക്ഷിച്ചതിനു പകരം, എന്റെ ജീവനെ രക്ഷിക്കുമെന്ന് ആർക്കാണ് ഉറവിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നത്?"

താണവർഗ്ഗങ്ങളിൽ സ്നേഹം
കാണിച്ചിടുക സർവ്വദാ
എന്നാലവയ്ക്കുമിങ്ങോട്ടു
നന്ദിയുണ്ടാമസംശയം.

പാഠം 24

മോഷ്ടിക്കപ്പെട്ട കിളി

ഒരു കൃഷിക്കാരൻ ഒരു ദിവസം രാവിലെ എഴുന്നേറ്റു അയാളുടെ തൊഴുത്തിൽ ചെന്നുനോക്കിയപ്പോൾ കാളകളിൽ വിശേഷപ്പെട്ട ഒരെണ്ണം കാണാനില്ലായിരുന്നു. ആരോ അതിനെ മോഷ്ടിച്ചിരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അയാൾ പല അന്വേഷണങ്ങളും നടത്തി. എന്നിട്ട് ഫലമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. നാലരംദിവസം അയാൾ അതിനുപകരം മറെറൊരു കാളയെ വാങ്ങുന്നതിനായി ചന്തയിലേയ്ക്കു പോയി. അവിടെ ഓരോ കാളകളേയും നോക്കി നടക്കുമ്പോൾ മോഷ്ടിക്കപ്പെട്ട തന്റെ കാള ഒരിടത്തു നിൽക്കുന്നതു കണ്ട് ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു അയാൾ അതിന്റെ സമീപത്തു ചെന്നു, "ഈ കാള എന്റെ വകയാകുന്നു. ഇത് എന്റെ തൊഴുത്തിൽ നിന്ന് മൂന്നു ദിവസം മുൻപേ മോഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണ്", എന്ന് ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. ഉടനെ ആ കാളയെ വിൽക്കുന്നതിനായി ഉടമസ്ഥന്റെ നിലയിൽ അവിടെ നിന്നിരുന്ന ആൾ വളരെ മര്യാദയോടുകൂടി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—“സ്നേഹിതാ!

നിങ്ങൾക്കു തെറ്റിപ്പോയി. ഈ കാള എന്റെ പക്കൽ വന്നിട്ട് ഏകദേശം ഒരു സംവത്സരമായിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ കാളയ്ക്കും ഇതിനും ആകൃതിയിൽ സാമ്യം ഉണ്ടായിരുന്നേക്കാം. എന്നാൽ, നിശ്ചയമായി ഇത് എന്റെ കാളതന്നെയാണ്”.

കൃഷിക്കാരൻ ഉടനെതന്നെ തന്റെ കൈകളാൽ കാളയുടെ കണ്ണു രണ്ടും പൊത്തിക്കൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:—“ശരിതന്നെ, ഇത്രയധികംനാൾ ഈ കാള നിങ്ങളുടെ പക്കൽ നിന്നിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക് നിങ്ങൾക്കു് ഇതിനെ നല്ലവണ്ണം അറിയാമല്ലോ. ഇതിന്റെ ഏതു കണ്ണിനാണു് കാഴ്ചയില്ലാത്തതു്?”

ആ കള്ളൻ കാളയുടെ കണ്ണു് പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ഈ ചോദ്യത്തിൽ വളരെ കഴുങ്ങി എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഏതായാലും മറുപടി പറയാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലായ്മയാൽ അവൻ ഉത്തരത്തിന്മേൽ, ഇടത്തെ കണ്ണിനാണു് കാഴ്ചയില്ലാത്തതു് എന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞു.

കൃഷിക്കാരൻ—“അല്ല. ഈ കാളയുടെ ഇടത്തേക്കണ്ണിനു യാതൊരു കേടും ഇല്ല.”

കള്ളൻ—“ഓ—എനിക്കു തെറ്റിപ്പോയി! ക്ഷമിക്കണം. വലത്തേക്കണ്ണിനെന്ന് പറവാനാണു് ഞാൻ വിചാരിച്ചതു്. നിശ്ചയമായി അതിന്റെ വലത്തേക്കണ്ണിനാണു കേടുള്ളതു്.”

അപ്പോൾ കൃഷിക്കാരൻ കാളയുടെ കണ്ണിൽനിന്നു തന്റെ കൈകൾ ഉയർത്തിട്ട് ഇപ്രകാരം വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

“ഇവൻ ഒരു കള്ളനാണെന്ന് ഇപ്പോൾ തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വരുവിൻ സ്നേഹിതന്മാരേ! നിങ്ങളിൽനിന്നു നോക്കുവിൻ. ഈ കാളയുടെ രണ്ടു കണ്ണിനും യാതൊരു കേടും ഇല്ല. ഞാൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞത് ഈ മനുഷ്യന്റെ കള്ളം തെളിയിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ്.”

അവിടെ കൂടിയവരെല്ലാം ഉച്ചത്തിൽ ചിരിക്കുകയും കൈകൊട്ടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ‘ഇതാ കള്ളം തെളിഞ്ഞുപോയി,’ എന്ന് ഉറക്കെ പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ആ കള്ളൻ കാളയെ കൊടുക്കുകയില്ലെന്നു നിബ്ബന്ധിക്കയാൽ കൃഷിക്കാരൻ അവനെ ന്യായാധിപതിയുടെ അടുക്കൽ എല്ലിക്കയും അവൻ ശരിയായ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തു.

പ്രയോഗിക്കുന്നു കള്ളന്മാർ
പലമാതിരി വഞ്ചനം;
എന്നാലതു നശിക്കുന്നി-
തൊന്നോടേ നീതിയൊന്നിനാൽ.

പാഠം 25

കൂലിവേലക്കാരൻ

ഒരിക്കൽ ഒരു ധനവാൻ പാവപ്പെട്ട ഒരു കൂലിവേലക്കാരനോടു കലശൽ കൂട്ടുകയും കോപാധികൃത്താൽ ഒരു കല്ലെടുത്ത് അവനെ എറിയുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം, ഒരു കാലത്തു പക്ഷേ ഈ കല്ലുതന്നെ പകരം ഈ മനുഷ്യന്റെ തലയിൽ എറിയാൻ എനിക്കു് ഉപയോഗപ്പെടും എന്ന്

പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൻ ആ കല്ലെടുത്തു സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരുന്നു.

കരേക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ധനവാൻ, തന്റെ അഹങ്കാരവും മടിയും ഭുവ്യ്യവുംകൊണ്ട് ക്രമേണ ക്ഷയിച്ചു ഒരു യാചകനായിത്തീർന്നു. ഒരു ദിവസം അയാൾ ഒരു കീറിയ പഴയണി അരയിൽ ചുറ്റിക്കൊണ്ട് തന്റെ പാവപ്പെട്ട അയൽക്കാരന്റെ വീട്ടുനടുയിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. വേലക്കാരൻ അതുകണ്ട് ഭാഗ്യഹീനനായ തന്റെ ശത്രുവിനെ എറിയുന്നതിനായി താൻ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരുന്ന പഴയ കല്ലെടുക്കാൻ ഭാവിച്ചു. എന്നാൽ അപ്രകാരം ചെയ്യാൻ അവൻ തോന്നിയില്ല. അവൻ വിചാരിച്ചത് ഇപ്രകാരമാണ്:—“ഇല്ല. ഇവനോടു പകരം ചോദിക്കുന്നതിന് ഞാൻ യാതൊരു കാരണവും കാണുന്നില്ല. ഇവൻ ധനവാൻ ശക്തനായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു ബുദ്ധിഹീനതയായിരിക്കും. ഇപ്പോൾ ഇവൻ ഭാഗ്യഹീനനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ അതു വെറും മൃഗപ്രായനായ ഒരുവന്റെ പ്രവൃത്തിയും ആയിരിക്കും. ഏതുപ്രകാരത്തിലായാലും പ്രതികാരം എന്നതു കഴിയുന്നതും ഒഴിച്ചുവെക്കേണ്ടതായ ഒരു പ്രവൃത്തിതന്നെയാണ്.”

പരൻ ചെയ്യുന്ന പകയെ—
 പ്പരിചോടു സഹിക്ക നീ,
 അവൻ ഭാജനമാകട്ടെ
 നിനക്കുള്ള ദയയ്ക്കു താൻ.

പാഠം 26.

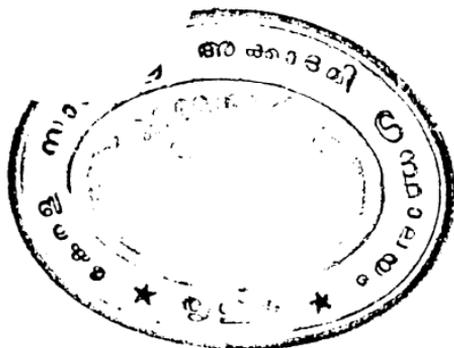
ഗംഗാധരൻ

ബാലനായ ഗംഗാധരൻ ഒരുദിവസം രാവിലെ കുളത്തിന്റെ കരയിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ ഒരു ചെറിയ ആമയെ കണ്ട് കയ്യിലിരുന്ന വടികൊണ്ട് അതിനെ അടിക്കാൻ ഭാവിച്ചു. അപ്പോൾ “അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു ശരിയല്ല; പാവപ്പെട്ട പ്രാണി! അതിനെ എന്തിനപ്രദവിക്കുന്നു?” എന്ന് അവൻ തോന്നി. ഉടൻതന്നെ അവൻ ഓടി അപ്പുറംകൊണ്ട് തനിക്കു സഭവിച്ച സഭഗതി പഠഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ആ പ്രാണിയെ ഉപദ്രവിക്കരുത് എന്നു തനിക്കു മനസ്സിൽ തോന്നിയതു് എന്തുകൊണ്ടുണ്ടെന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പുറം ആനന്ദബാഷ്പത്തോടു കൂടി മകനെ പുണർന്നുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—“പ്രിയ പുത്രാ! നമ്മുടെ എല്ലാവരുടേയും ഉള്ളിൽ ഈശ്വരൻ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹമാണ് നിനക്ക് അപ്രകാരം തോന്നിച്ചതു്. നാം ന്യായമല്ലാത്ത കാര്യം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴൊക്കെ “അരുതു്” എന്നദ്ദേഹം തോന്നിക്കുവാൻ പതിവാണ്. ചിലർ അതിനെ വകവെക്കുകയില്ല. വകവെക്കാതെയാകുമ്പോൾ ആ തോന്നൽ ക്രമേണു് കുറഞ്ഞു് നശിച്ചുപോകയും അവർ ദോഷപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

അതിനെ അനാസരിക്കുന്നവരുടെ മനസ്സിൽ അതു ക്രമേണ വളർന്ന് അവരെ സൽപ്രവർത്തികളിൽ പ്രേരിപ്പിച്ചു ഗുണപ്പെടുത്തുന്നു. അതുകൊണ്ടു് നീ ഇപ്പോൾ ചെയ്തപോലെ മേലും ഈശ്വരന്റെ ഈ ആജ്ഞയെ അനാസരിച്ചുതന്നെ നടക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

സർവ്വചേതസ്സിലൂ ഹൃദയം കുടികൊള്ളുന്നിതീശ്വരൻ ചേതസ്സിൽ ഇല്ലിയൊടൊത്തു വർഷിക്കുന്നു തദാജ്ഞയും.

൭
3675

പുതിയ പുസ്തകങ്ങളും പുതിയ പതിപ്പുകളും

രൂ. ണ

തൊണ്ണൂറ്റിയൊന്നു	-വിക്റ്റർ യൂഗോ	5 0
ഇന്ത്യാചരിത്രാവലോകം	-കെ. എം. പണിക്കർ	5 0
അമ്മയുടെ ദത്തുപുത്രി	-പി. സി. കോരുട്ട്	1 0
ഒരു കാമുകിയുടെ ജീവിതം	-ആൻറൺ ചെക്കോവ്	1 8
ഇരുട്ടിൽ	-കാരൂർ	1 4
ഷെയിം	-എമിലി സോളാ	2 8
ചെമ്മീൻ	-തകഴി	2 8
അശോകത്തണലിൽ	-കോവൂർ	1 0
തണ്ണീർപ്പന്തൽ	-എൻ. പി. ചെല്ലപ്പൻനായർ	1 4
പ്രേമത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു പുസ്തകം	-കെ. സുരേന്ദ്രൻ	2 0
പത്തുകവികൾ	-ടാറാപുരം സുകുമാരൻ	1 0
ചെറിയൊരു ലോകം	-ബി. മാധവമേനോൻ	1 8
ടാഗോർ കണ്ട ഇന്ത്യ	-പുത്തേഴം	1 8
കേരളം വളരുന്നു iv	-പാലാ	1 0
വിനോദകഥകൾ	-പി. കെ. രാജരാജവർമ്മ	1 4
സൂര്യന്റെ ആത്മകഥ	-ഉമ്മയനല്ലൂർ ബാലകൃഷ്ണപിള്ള	0 8
കൊച്ചുനജത്തി	-കാരൂർ	1 0
ബാലകഥാമാലിക	-എം. ആർ. കൃഷ്ണചാതുർ	0 8
ഭരതൻ	-കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള	0 12
കള്ളിയിലെ ചുല്ലമ്മ	-ജി. വിവേകാനന്ദൻ	2 8
അഞ്ചു ലഘുനാടകങ്ങൾ	-എസ്. ഗുപ്തൻ നായർ	1 0
പേരില്ലാക്കഥ	-തകഴി	2 0
ലോകചരിത്രസംഗ്രഹം	-എച്ച്. ജി. വെസ്റ്റ്	5 0
പ്രതിഭാശാലികൾ	-വക്കം അബ്ദുൾഖാദർ	1 0
ലഹരികൾ	-എൻ. പി. ചെല്ലപ്പൻനായർ	1 0
പമ്പവളർ	-നാഗവള്ളി	1 4